

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl ve věci samosoudkyně Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **V.M. N.,**
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty, 739 51
Vyšní Lhoty 234

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
sídlem 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3
o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 1. 2026 č. j. OAM-1229/BA-BA07-VL14-PŘZ-2025, o nepropuštění ze zařízení pro zajištění cizinců

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje I.M.

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu) rozhodl, že žalobce je nadále zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců. Podle § 46a odst. 5 zákona o azylu je doba trvání zajištění stanovena do 15. 2. 2026.
2. Žalobce namítal, že žalovaný nesprávně zvážil aplikovatelnost některého ze zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu. Uvedl, že nemá zájem sebemenším způsobem mařit průběh řízení o mezinárodní ochraně a jeho cílem je postupovat v souladu s právním řádem České republiky a má snahu pobyt zde legalizovat.
3. Z uvedeného dle žalobce plyne, že nelegální činnost jistě není jeho cílem, chce řádně hájit svá práva. Ve věci mezinárodní ochrany podal žalobu u Krajského soudu v Ostravě. Má zajištěno ubytování na adrese X. Bude-li mu uloženo zvláštní opatření dle § 47 odst. 1 písm. b) zákona o azylu, jedná se o variantu ekonomičtější. V žalobě žalobce v daných souvislostech odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu a namítal, že v rozporu s ní se žalovaný žádnými individuálními, objektivními a oprávněnými důvody zajištění nezabýval. Zcela paušálně a formalisticky konstatoval, že nic nenasvědčuje tomu, že by skutečně poskytoval součinnost v rámci správního řízení. Žalobce namítal, že neexistují oprávněné důvody se domnívat, že by na uvedené adrese nevyčkal do doby skončení řízení o žádosti o mezinárodní ochranu a uchýlil se ke skrývání před orgány veřejné moci. Neexistuje žádná obava, že by s žalovaným nespolupracoval v případě, že by mu bylo uloženo některé ze zvláštních opatření a že by tak bylo ohroženo zabezpečení jeho dostupnosti pro řízení o správním vyhoštění, případně pro jeho následný výkon. Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné.
4. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, z něhož obsáhlé citoval a zdůraznil, že předchozí jednání žalobce, který vstoupil a dlouhodobě pobýval na území České republiky nelegálně, vědomě nelegálně zde také brigádně pracoval a za účelem vyhnout se odhalení nelegálního pobytu si rovněž nechal přes známé za finanční úhradu vyrobit i slovenský doklad, kterým později prokazoval svou totožnost před bezpečnostními orgány České republiky, jasně vyjádřil svůj nulový respekt k dodržování právních předpisů České republiky a nelze oprávněně očekávat, že v případě umístění do otevřeného pobytového střediska by se na jeho jednání cokoliv změnilo a v případě vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění by dobrovolně vycestoval. Žalovaný poukázal také na to, že žalobce po svém odjezdu z vlasti v roce 2019 měl prokazatelnou možnost požádat v Evropě o ochranu, konkrétně v Německu, tuto nabízenou ochranu nikterak nevyužil a nevyužil ji ani po svém vstupu na území České republiky před několika měsíci, což rozhodně nesvědčí o jakékoliv palčivosti a relevantnosti jeho údajných problémů ve vlasti. Učinil tak až v souvislosti se zajištěním. Nová skutečnost spočívající v možnosti ubytování v soukromí na závěrech správního orgánu nic zásadně nemění. I judikatura potvrzuje, že možnost ubytování nepředstavuje bez dalšího důvod pro užití zvláštního opatření podle § 47 odst. 1 písm. b) zákona o azylu.
5. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. O žalobě soud

rozhodl bez nařízení jednání, a to v souladu s ust. § 46a odst. 8 zákona o azylu, neboť žalobce nařízení jednání nenavrhoval.

6. Ze správního spisu bylo zjištěno, že rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy č. j. KRPA-329300-12/ČJ-2025-000022-ZSV ze dne 20. 10. 2025 byl žalobce zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců za účelem správního vyhoštění. Důvodem zajištění žalobce byla skutečnost, že 19. 10. 2025 byl kontrolován na označené adrese v Praze. Kontrolou slovenského povolení k pobytu vzniklo podezření, že se jedná o doklad, který je padělaný. Následnou lustrací bylo zjištěno, že cizinec je evidován v schengenském informačním systému (SIS) s platností do 24. 10. 2028, zadávajícím státem Česká republika, čímž vzniklo podezření, že cizinec se nachází na území České republiky neoprávněně.
7. Součástí správního spisu je také protokol o výsledku žalobce jako účastníka správního řízení dne 20. 10. 2025. Žalobce vypověděl, že 16. 3. 2019 letěl z Vietnamu do Španělska, kde přesedl na letadlo do Berlína a poté zůstal v Německu. Tam pracoval a před pěti měsíci přijel do České republiky. Je si vědom toho, že nemůže pobývat na území České republiky, ale dle jeho slov měl plastovou kartu s pobytem ze Slovenska, o které si myslel, že je platná. Uvedl, že si ji nechal udělat přes kamarády. Stála ho 23 000 EUR i s cestou z Vietnamu. Kamarádi mu tvrdili, že pobyt má zařízený a kartičku dostal od řidiče před 5 měsíci v Praze a dosud s ní neměl žádné problémy. Cestovní doklad nemá. Bydlí v Praze střídavě na různých místech u krajanů. Bydlí tam, kde má práci. Prohlásil, že chce zůstat nějakou dobu v České republice a pak má v plánu zase odjet do Německa. Manželka a dvě děti žijí ve Vietnamu. V České republice nemá žádný majetek, závazky ani pohledávky, nesdílí společnou domácnost s občanem Evropské unie, nemá zde žádné zázemí. Má nějaké peníze na vycestování, ovšem nikoliv na složení finanční záruky. Pouze disponuje finančními prostředky pro jeho vlastní potřebu na nájem, jídlo. V České republice, ani nikde jinde v EU nežádal o mezinárodní ochranu. Není mu známa žádná překážka, která by mu bránila v odjezdu do Vietnamu. Může se tam bez problémů vrátit.
8. Ze spisu se dále podává, že žalobci 20. 10. 2025 bylo uloženo správní vyhoštění rozhodnutím č. j. KRPA-329300-10/ČJ-2025-000022-ZSV na dobu 2 let dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 1, 3 a 4 zákona o pobytu cizinců, tedy z důvodu, prokáže-li se cizinec policii dokladem, který je padělán, anebo dokladem jiné osoby jako dokladem vlastním, pobývá-li cizinec na území nebo území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného dokladu, ač k tomu není oprávněn, a z důvodu pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.
9. Dne 29. 10. 2025 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž neuvedl žádné konkrétní důvody jejího podání.
10. Ze správního spisu bylo zjištěno, že rozhodnutím žalovaného ze dne 31. 10. 2025 č. j. OAM-1229/BA-BA07-BA06-Z-2025 byl žalobce zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a podle § 46a odst. 5 zákona o azylu doba

trvání zajištění byla stanovena do 15. 2. 2026. Rozhodnutí nabylo právní moci 3. 11. 2025. Proti uvedenému rozhodnutí žalobce nepodal žádný opravný prostředek. Žalovaný dospěl k závěru, že vzhledem k výše uvedeným skutečnostem, tedy za situace, kdy žalobce na území České republiky vstoupil a následně pobýval nelegálně bez jakéhokoliv povolení k pobytu, při kontrole totožnosti předložil padělanou kartu povolení k pobytu Slovenska, bylo mu uloženo správní vyhoštění z území členských států EU na dobu 2 let z důvodu pobývání na území České republiky bez platného cestovního dokladu, bez platného pobytového oprávnění, dále s ohledem na to, že je veden v schengenském informačním systému jako státní příslušník třetí země, na něhož se vztahuje rozhodnutí o navrácení s platností do 24. 10. 2028, dále s ohledem na zjištění, že totožnost prokazoval padělaným dokladem (povolení k pobytu na Slovensku), který si pořídil za finanční úhradu, nedisponuje cestovním dokladem, nelegálně vykonává na území České republiky pracovní aktivity, neuvedl žádné objektivní překážky vycestování, o udělení mezinárodní ochrany požádal až po zadržení Policií České republiky, zajištění za účelem správního vyhoštění a umístění do zařízení pro zajištění cizinců lze mít jednoznačně za to, že podání žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany bylo motivováno pouhou snahou jakkoliv zmařit nucený návrat do vlasti. Sám žalobce ostatně deklaroval, že ve vlasti není žádným způsobem ohrožen na životě, nemá žádnou překážku, která by mu bránila zpět v odjezdu do vlasti. Z postupu žalobce je dle správního orgánu zřejmé, že by jeho propuštěním ze zajištění byl ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany a ve věci správního vyhoštění a že s ohledem na jeho dosavadní přístup k předpisům a zákonům České republiky, nelze v jeho případě rozumně předpokládat, že by své jednání změnil a respektoval by zvláštní opatření dle zákona o azylu, které by mu správní orgán uložil. Proto správní orgán shledal naplnění podmínek § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Žalovaný dále dospěl k závěru, že žalobce není osobou vyloučenou z aplikace ust. § 46a odst. 1 zákona o azylu. Následně se pak správní orgán v souladu s § 46a odst. 5 zákona o azylu zabýval odůvodněním doby zajištění žalobce (viz str. 5 citovaného rozsudku) a dobu zajištění stanovil v délce 110 dnů a rozhodl tedy o zajištění žalobce do 15. 2. 2026.

11. Ze správního spisu bylo dále zjištěno, že dne 23. 1. 2026 podal žalobce žádost o posouzení důvodů zajištění v souladu s § 46a odst. 10 zákona o azylu a návrh na vydání zvláštního opatření podle § 47 odst. 1 písm. a), odst. 2 zákona o azylu. V žádosti uvedl, má zájem pobývat v pobytovém středisku, kde nemusí být omezen na osobní svobodě. Současně má zajištěno ubytování i na adrese Sokolov, Krajková 174. K tomu předložil i doklad o zajištění ubytování ze dne 9. 1. 2026. Poukázal také na to, že žije ve své komunitě, má zde mnoho přátel, u kamaráda si zajistil ubytování.
12. O uvedené žádosti žalobce rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím.
13. Podle ust. § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, Ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.

14. Podle ust. § 46a odst. 10 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, ministerstvo po dobu platnosti rozhodnutí o zajištění a o prodloužení doby trvání zajištění zkoumá, zda důvody zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany trvají. Ministerstvo při předání rozhodnutí o zajištění a o prodloužení doby trvání zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany poučí o jeho právu požádat o propuštění. Žádost o propuštění je žadatel o udělení mezinárodní ochrany oprávněn podat nejdříve po uplynutí 15 dnů ode dne nabytí právní moci posledního rozhodnutí ministerstva nebo soudu k zajištění, podle toho, které rozhodnutí nabylo právní moci později; to platí i pro podání opakované žádosti o propuštění.
15. Podle ust. § 47 odst. 1 zákona o azylu zvláštním opatřením se rozumí rozhodnutí ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.
16. Z výše citovaného ust. § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu vyplývá, že pro zajištění podle uvedeného ustanovení je nutné kumulativní splnění následujících podmínek: 1) nemožnost účinného uplatnění zvláštních opatření, 2) podání žádosti o mezinárodní ochranu v zařízení pro zajištění cizinců a 3) účelovost žádosti. Všechny tyto podmínky byly v posuzované věci splněny. Ze soudní judikatury plyne, že pojem „účinné uplatnění“ zvláštních opatření je nutno chápat jako stav, kdy je zvláštní opatření schopno plnit svůj účel. Tento účel vymezil zákonodárce v ust. § 47 odst. 2 zákona o azylu, v němž je uvedeno, že ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Z tohoto ustanovení je zřejmé, že účelem zvláštních opatření je zajistit zdárný průběh řízení tím, že se zabezpečí účast žadatele. Soud zastává názor, že žalovaný se v žalobou napadeném rozhodnutí v dostatečné míře vypořádal s posouzením otázky trvání důvodů pro zajištění žalobce a s nemožností aplikace zvláštních opatření uvedených v § 47 zákona o azylu. Žalovaný konstatoval, že v tomto směru se v situaci žalobce nezměnilo naprosto nic, co by vedlo správní orgán ke změně jeho závěru vyjádřeného v rozhodnutí o zajištění žalobce ze dne 31. 10. 2025 č. j. OAM-1229/BA-BA07-BA06-Z-2025. Jedná se o rozhodnutí pravomocné, proti němuž žalobce nebrojil. Tvrdil-li žalobce, že má zajištěno ubytování na adrese označené v žalobě, nejedná se dle názoru soudu o okolnost, která by mohla vést ke změně závěrů správního orgánu plynoucích z rozhodnutí o zajištění, a to právě s ohledem na předchozí chování žalobce. Žalobce na území České republiky vstoupil a dlouhodobě pobýval a pracoval vědomě nelegálně, spoléhal se na to, že ho nikdo nebude kontrolovat a za účelem vyhnout se odhalení jeho nelegálního pobytu a práce, si nechal vyhotovit přes známé za finanční úhradu slovenský doklad, kterým později prokazoval svou totožnost před bezpečnostními orgány České republiky s cílem je oklamat. Soud souhlasí s žalovaným, že žalobce jasně vyjádřil svůj nulový respekt k dodržování právních předpisů České republiky a soud sdílí názor žalovaného, že nelze oprávněně očekávat, že by se zdržoval na označené adrese či že by v případě umístění do otevřeného pobytového střediska se na jeho jednání cokoli změnilo a byl by správnímu orgánu k dispozici pro provedení správního řízení ve věci žádosti o udělení mezinárodní

ochrany až do doby následného vycestování z České republiky v případě zamítnutí žádosti. Žalovaný také přílehavě poukázal na skutečnost, že žalobce po svém odjezdu z vlasti v roce 2019, měl následně prokazatelnou a přímo nabízející se možnost požádat v Evropě o mezinárodní ochranu, konkrétně v Německu, tuto nabízenou ochranu zcela vědomě odmítl, což i dle názoru soudu rozhodně nesvědčí o jakékoliv palčivosti a relevantnosti jeho údajných problémů ve vlasti. Dle názoru soudu je rovněž zřejmé, že důvodem nutnosti zajištění žalobce je možná účelovost žádosti o udělení mezinárodní ochrany teprve v reakci na jeho zajištění za účelem správního vyhoštění. Nadále zde není žádná záruka, že by žalobce plnil všechny povinnosti spojené se zvláštním opatřením a se správními orgány spolupracoval. Stále existuje dle názoru soudu nebezpečí, že se bude vyhýbat kontaktu s orgány veřejné moci a nebude respektovat své právní povinnosti, ačkoliv formálně deklaruje něco jiného. Soud souhlasí rovněž se závěrem žalovaného, že nebyly zjištěny ani žádné okolnosti, které by svědčily o tom, že žalobce je zranitelnou osobou ve smyslu § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu.

17. Soud uzavírá, že napadené rozhodnutí je zcela v souladu se zákonem, je přezkoumatelné. Soud neshledal žádný z žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
18. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 17. února 2026

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje I.M.

Shodu s prvopisem potvrzuje I.M.